

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theopento Episcopo. 284.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

λεται, ἵνα τὰ σπιρτήματα τῶν θυγῶν
χαλινῶν ἀξιώσῃται, μὴ ἔξω τῶν ὑπέ-
ποτος αὐτῶν παρεκπέσῃ ἀναγκά-
σασσι, καὶ τὴν τῆς νίκης ὑποθέσιν ἀ-
λαζοειας ἀφαιρῆται πόλεμος. εἰ
ποίνου καὶ τῆ σὴ μεγαλονοία, εὐμε-
ρία ἐλπίδος κρείττων ἐπέσῃ, μηδὲν
ἀπειχῆς, μηδὲ λέγε μηδὲ φράσῃτε. ἀλλὰ
καὶ κάλαζε τὴν ἀμετρίαν τῆς χρεῶς.
λύπης γὰρ αὐτῆ πλεονεχία καταβλά-
πτειν πολλάκις πέφυκε.

Θεοπέπλω ὁπιστόκω. σπδ.

Πάντων μὲν τῶν κατ' ἀνθρώποις
ἀγαθῶν ὑποθέσιν ἔστι καὶ κρηπίς ἢ
ὁμόνοια, καὶ καὶ μηδὲν διδόναι πολέ-
μου καὶ μάχης ἀφορμῶν. εἰ δὲ που τῶ
εὐσεβείας ὑπεβλάπτουσι, ἢ τῶς
ἀδικοῦς ἀδικεῖν ἰδέσθαι, μὴ παρ-
τήματα τῶν ἐφύλων τῆς ἀληθείας. ἀλλ'
ἵνατο γενναίως, ὡς ἀμαρτίας παρῶν
ἀμαρτίας αὐτὰ γωνίζουσι. ἀφ' ὧν τῶ
γὰρ ἐφύλων τῶ ἀποστόλου τῶ ὅτι ἢ
θέλησας μαθεῖν. εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν,
μετὰ πάντων ἀνθρώπων ἐμμενόντες.
ἐπὶ γὰρ ὅτι ἢ δυνατὸν, οἷον, ὅταν
παρῶν εὐσεβείας, ὡς ἐφύλων ἐπὶ τῶν, ὁ
λόγος ἢ ὅταν παρῶν ἀδικουμένων ὁ ἀ-
γῶν. καὶ πᾶσαι μαρτυρίαι, εἰ ὅτι τῶν ἀλ-
λων ἀνθρώπων τῶ τῶ ἢ πανταχοῦ δυνα-
τὸν, ὅπου γὰρ καὶ ἐπ' ἀνδρῶν καὶ γυναι-
κῶν τῶν εἰς μίαν σάρκα τελοῦντων,
ταύτων ἔλυσε τῶ ἀνάγκην ἐπὶ τῶν, εἰ δὲ
ἢ ἀπίστους χρεῖζεται, χρεῖζεται.

Τῶ αὐτῶ. σπε.

Εγὼ ἔτι ἀμαρτητής εἰμι, ἔτι
ἀμαρτητής ζῶ τῶ φίλος. ἢ γὰρ εὐ-
ρίστω. ἀλλὰ τῶς πολλὰ μὲν καὶ μέγιστα
ἔχοντας κατορθώματα, ὀλίγα δὲ καὶ
ἐλάττω ἐλαττώματα, ἐγκρίνω τῶ
χρῶ. τῶς δ' ἐναντίας τοῖς ἐπισημοῖς
ἀφαιρῶντες ἔτι καταλειμῶν, ἔτι
ἀποκρίνω. ἢ καταλειμῶν μὲν, ἵνα
μὴ ἀφαιρῶν ἐργάσωνται τῶ συλλό-
γῳ. εἰδῶσι γὰρ ἅπαντες τῶ τῶ

animæ saltus fræno compressi, non eum,
vt extra decorum profliret, adigerent, vi-
ctoriæque materiam arrogantia bellū ex-
ciperet. Quamobrem cum tuæ quoque
animi præstantiæ felicitas omni spe præstan-
tior contigerit, da operam, ne quid, quod
absurdum æque inconcinnum sit, aut lo-
quaris, aut facias. Quin potiùs immoder-
atam lætitiã coërce. Hac enim ipsa na-
tura est, vt plus incommodi perferre, quàm
inæror, afferat.

Theopento Episcopo. 284.

Et si humanorum omnium bonorū se-
ges ac velut fundamentum concordia est,
neque cōmittere quisquam debet, vt belli
ac pugnae ansam alicui porrigat: tamen si
quid incommodi pietati importari, aut
inbecillibus iniuriam inferri conspexeris,
caute ne pacem veritati anteponas: verum
forti ac strenuo animo consiste, aduersus
peccatum ad extremum vsque spiritū di-
micans. Propterea enim ab Apostolo illud
dictum est, quod tibi à me exponi postu-
lasti. Si fieri potest, quantum ex vobis est,
cum omnibus hominibus pacem haben-
tes. Interdum id fieri nequit: verbi gratia,
cum de pietate, vt superius dixi, sermo in-
stitutus est, aut cum pro iis, quibus iniuria
fit, certamē suscipitur. Quid autem mira-
ris hoc in aliis hominibus non vbique fie-
ri posse, cum in viro etiam & vxore, qui
vna & eadem caro esse censentur, hanc ne-
cessitatem perfrigerit, ad hunc modum lo-
quens, Si autem infidelis discedit, discedat.

Eidem. 285.

Ego nec peccati expers sum, nec pecca-
ti expertes amicos quero (non enim inue-
niam) verum eos quidem qui maximis vir-
tutibus, ac paucis minimisque vitiis præ-
diti sunt, in amicorum classem ascribo: eos
autem, qui contra affecti sunt, nec nume-
ro, nec rursus ab dico. Non, inquam, nu-
mero, ne cætui nostro calumniam efficiat
(apud omnes enim hoc in consuetudine
positum est, vt quemque ex iis, qui cum